

essant, om det ærede Medlem vilde have svaret paa de Spørgsmaal, jeg rettede til ham. Jeg spurgte det ærede Medlem, om han vilde mene, at man skal gaa bort fra den Metode, hvorefter man byder de vedkommende ikke en ensidig militær Undervisning, men ogsaa nogen civil Undervisning, og gaa tilbage til de gamle Metoder. Jeg indrømmer, hvad jeg har betonet Gang paa Gang, at det selvfølgelig er ret begrænset, hvad de vedkommende kan lære baade af militære Discipliner og i de civile Fag. Jeg har nævnt enkelte Eksempler paa, hvad de lærer; de bliver vejledet med Hensyn til Biblioteker, de hører enkelte historiske Foredrag; vi var inde at høre en Time, i hvilken de blev oplyst om, hvorledes vi behandler de gamle, altsaa Alderdomsunderstøttelse og Aldersrente. Mener det ærede Medlem, at det er den Slags Ting, vi skal bort fra? Jeg mener, at de Forsøg, der er gjort i Retning af en mere alsidig Undervisning, er lykkedes og bør fortsættes.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch var paa ny inde paa at omtale de kongelige Anordninger og da særlig den, der handler om Samvirke mellem Hær og Flaade. Jeg har gjort Rede for, hvorfor det var nødvendigt at faa nye kongelige Anordninger. Det, som det ærede Medlem i særlig Grad har dvælet ved, er jo det første Afsnit af den kongelige Anordning angaaende Samvirken mellem Hær og Flaade, hvor jeg har indsat en Bestemmelse om, at der en Gang om Aaret skal afholdes et Forhandlingsmøde, hvor de højeste Autoriteter indenfor Hær og Flaade under Forsvarsministerens Forsæde kan drøfte de Spørgsmaal, som man i Øjeblikket i særlig Grad er optaget af. Jeg har udtalt, at de Beslutninger, som tages paa disse Møder, ingen Betydning faar, for saa vidt Ministeren ikke vil bringe dem videre til den samlede Regering. Jeg synes, det ærede Medlem skulde være lidt forsigtig; som jeg allerede nævnte sidst, da jeg havde Ordet, har det ærede Medlem i den Tid, da han var Forsvarsminister og satte det hele i System, afholdt 217 af den Slags Møder. Der findes ganske vist ikke noget skriftligt derom, men dette kan jeg dog oplyse, det er en udmærket Illustration til det ærede Medlems Udtalelser her. Jeg vil bede det ærede Medlem, om han dog ikke for en Gangs Skyld kan undlade, naar der er Tale om et militært Spørgsmaal, at se paa det gennem sine storpolitiske Stormbriller, om han ikke kan tage dem af og se rent menneskeligt paa det, saa har jeg den Tro, at han i nogen Grad vil være enig i min Betragtning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. Rasmussen: Jeg er ganske enig med den højtærede Finansminister i, at det er Venstre, som har Hovedparten af Æren for, at vi kom ind paa en Luksusbekættning under Krigen, og denne Ære maa Venstre dele med det konservative Parti; hvor stor en Del af Æren der tilkommer hver af Parterne, maa de se indbyrdes at blive enige om, det interesserer ikke mig saa stærkt. Naar den højtærede Minister mente, at der var noget modstridende i, hvad jeg havde udtalt, idet jeg først sagde, at man forlangte disse Skatter, og bagefter, at man protesterede imod dem, skal jeg bemærke, at hvis der er en Modsigelse deri, saa er det den højtærede Finansminister, der som Venstres Ordfører har gjort sig skyldig i den. Jeg har citeret, hvorledes den højtærede Minister, Finansminister Brandes paa det radikale Venstres Vegne og Socialdemokraterne ikke var uenige om, at der skulde udskrives Skatter til et vist Beløb, at disse Skatter blev udskrevet, og at Ministeren erklærede, at man havde faaet, hvad man forlangte, og mere end det. Det, der var Uenighed om, var, om det skulde være direkte eller indirekte Skatter, og Venstre fremtvang ved Hjælp af de Konservative i Landstinget, at det blev indirekte Skatter. Ministeren var saa glad ved, at det var de Konservative i Landstinget, der havde fremtvunget Jernbanetaksternes Forhøjelse, og det er jo rigtigt, at det var Tilfældet. I 1916 sagde Venstres Ordfører her i Folketinget, den nuværende højtærede Finansminister: Jeg nærer fremdeles ikke ringe Betænkelighed ved at gaa med til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, idet det er et Led i Dyrtdislovgivningen og kunde virke prisfordyrende. Det var Venstres Opfattelse i 1916; naar man saa fremtvang det i 1917, skal man ikke i 1918 sige, at Forholdene var blevet meget bedre, hvis man havde gjort det før. Deri ligger en Modsigelse, og derfor skulde den højtærede Minister have undladt at gribe ind i denne Debat, thi det fik han intet ud af.

Med Hensyn til Indenrigsministerens Udtalelse om Aldersrenteloven gør jeg opmærksom paa, at i Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891 stod der, som jeg citerede, at de vedkommende skulde have det nødvendige. Nu siger Ministeren, at det betød kun 100 Kr. pro persona i 1891. Det er vistnok rigtigt, fordi de Konserva-